

Као убица који се непрестано враћа на место злочина, тако се и неколицина [криптоана литичара](#) непрекидно враћа на свој срамни удар на НСПМ, из августа–септембра 2010. И док су нас раније оптуживали да „глумимо патриоте“ и радимо за режим, у [најновијем производу](#) ове школе, те оптужбе се одједном „остављају по страни“ (!), а у први план се истурају, ни мање, ни више, него теоријске, „филозофске“ и светопогледне разлике!

Тако Радун и Гајић сада, пишући о ономе што они називају „полемика` НСПМ-а и `Видовдана`, наједном остављају „на страну скоро све старе (дис)квалификације и објашњавају да је та „полемика“ „заправо, много дубља: она представља израз поделе на умерене „етатисте“ склоне компромисима, и на оне који су, поред тога што су „бескомпромисне патриоте“, још и „традиционалисти“. Ти „умерени, компромисима склони етатисти“ смо, наравно, ми из НСПМ, а те „бескомпромисне патриоте“ и „традиционалисти“ су наравно, они.

Према овој, најновијој (научној!) „историјској интерпретацији“, до сукоба није дошло тако што је, у августу 2010, Д. Анђелковић, мучки и без правог разлога напао Ђорђа Вукадиновића и Слободана Антонића само зато што, за разлику од њега и осталих „Видовданаца“, већ прву верзију резолуције о Косову, оне резолуције у коју се сада куну сви у патриотском табору и у одустајању од ње, с разлогом, препознају крунски доказ режимске капитулације – дакле, што за разлику од њих генијалаца већ ту прву резолуцију нисмо прогласили „велеиздајничком“! Такође, „полемика“ није изгледала тако да су, као на један знак, „Печат“, „Видовдан“ и „Нови стандард“ из свих оружја (са десетином текстова и уз многобројне клевете потписаних и непотписаних „коментатора“) опалили прави, крвави плотун у леђа Антонића и Вукадиновића – у леђа, јер смо управо тада водили ко зна коју по реду фронтовску битку с „Империјом“ и њеним локалним трупама из „Друге Србије“. Не, „полемика“ је, по најновијој интерпретацији „Видовданаца“ била узрокована тиме да је „у оквиру НСПМ годинама заједнички функционисала редакција која је била састављена од те две, ипак, дубоко различите идејне и духовне струје“, да би се, коначно, оне раздвојиле и кренуле свака својим путем“.

Дакле, ми смо, наводно, седели у истој редакцији, али међу нама је постојала „дубока, идејна и духовна подела“ на „компромисне етатисте“ и „бескомпромисне патриоте“, па је та подела, у августу 2010, избила на површину, и ми смо се „раздвојили“, те је свако

„кренуо својим путем“. Е ова интерпретација је таман толико истинита као када би Жиле Фригановић догађај из јануара 1943. овако испричао: „Вукашин из Клепаца и ја становали смо у Јасеновцу, али између нас су постојале дубоке идејне и духовне поделе, па смо се у јануару 1943. раздвојили и свако је кренуо својим путем“. Далеко од тога да се поредимо са овим светим великомучеником. Али, матрица лажи је управо истоветна – „живели заједно, па се разишли“.

Ма не измишљајте, ништа од тога што сад приповедате није било тако! Нити смо у августу 2010. седели у истој редакцији, нити смо се „теоријски разишли“, већ сте ви, некадашњи *сарадници* НСПМ, *после дужег прекида те сарадње*, а без икаквог ваљаног разлога, изненада и мучки, вођени неким својим фантазијама, калкулацијама и „водичима“, покушали да забијете нож у леђа Антонићу и Вукадиновићу (као „лажним патриотама“) и, ритуално оправши руке у њиховој крви, победоносно прогласите себе „истинским патриотама“, а сада, ево, и „правим традиционалистима“!

Та потреба да се једном прљавом чину клеветничког удара на нечији углед и ауторитет, сада, накнадно, после више од годину дана, да дигнитет „теоријског разлаза“ (при чему је тај удар био још усмерен на оне с којима сте, наводно, по сопственим речима, тада били с исте стране барикаде!?), јасно сведочи о нечијој нечистој савести и потреби да се изврши накнадна рационализација једног очигледно срамног дела, и то према онима који су вас (обојицу!) само добром задужили.

Управо с тим циљем, не би ли некако рационализовали и опрали свој људски и политички ружан чин, Радун и Гајић, у овом свом најновијем производу, предузимају једно *фантастично препакивање читаве српске историје!* Наводно, у српској историји већ два века постоји сукоб између „етатиста“ – а у њих спада читава линија српских политичара и интелектуалаца, почев од Милоша Обреновића, па све до НСПМ! – са „модернизаторима“ – у које, по Радуну и Гајићу, спада друга линија српских политичара и интелектуалаца, почев од деветнаестовековних напредњака, па све до Друге Србије. И док се етатисти представљају као националисти, али су – откривају нам Радун и Гајић – заправо саможиви глупаци, модернисти се представљају као у европејци, а заправо су, јел` тако, само обични издајници.

Е, али изнад тог двовековног сукоба Годзиле и Кинг Конга, та два тупава чудовишта, лебди надмоћни дух треће светскоисторијске опције – радунгајићеве – дух *традиционалиста*, то јест истинских патриота и истинских европејаца. Та линија започиње са Његошем, иде преко Николе Пашића, а завршава се (илити врхуни) управо у, погађате – поменутој господи из

„Видовдана“! Његош, Пашић, Саша Гајић, Бранко Радун – то вам је та светскоисторијска линија која ће, након што се исцрпи дијалектичка борба између тезе (етатиста) и антитезе (модерниста) – а то се, по нашим ауторима, дешава управо ових дана! – наступити као надмоћна, вечна синтеза и коначна разрешница ове „тајне српске историје“.

Ову комичну папазјанију и патетичну лудорију одмах је пожурио да пренесе и Нови стандард, који је од почетка пружао обилату медијско-логистичку подршку свим нападима на нас. Тако се лаж, клевета, нечиста савест, прање биографије, дрскост и глупост покушавају заоденути у царско рухо нове, „патриотске теорије и праксе“ коју ће, од сада, морати с поштовањем проучавати сваки онај Србин који хоће да се назове патриотом. И треба ли се онда чудити и изненађивати уколико се на таквим премисама вођена борба против Империје покаже као јалова и неуспешна. (А можда јој је управо и циљ да таква буде?!)

На ову смешну ствар не треба даље трошити ни речи. И ово је вероватно превише. Али је ипак било потребно ради спречавања евентуалне збуњености у једном делу патриотске блогосфере. Ипак, мора бити јасно да тај наметнути нам сукоб не може да буде превазиђен привременим „остављањем на страну“ клевета о Антонићу и Вукадиновићу и комичном конструкцијом описане „светскоисторијске и дијалектичко-помиритељске“ теорије. Не, тај сукоб би могао бити превазиђен једино јавним повлачењем тих бесрамних клевета и извињењем за претходне неосноване нападе. То је, верујте, једини начин на који се може умирити савест – ако је имате. Али у сваком случају, не потежите више велику српску историју за ваше мале интересе и мотиве.